

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Ing. Silvie Svobodové a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci

žalobkyně: **ODVOZ VOZU s.r.o. v likvidaci**, IČO 03724026
sídlem Americká 362/11, 120 00 Praha 2
zastoupená advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 4. 9. 2018 domáhala ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v nezaslání přístupových údajů k datové schránce žalobkyně do datové schránky jí pověřené osoby, pana P. K., narozeného dne xxx, bytem xxx (dále jen „pověřená osoba“ nebo „P. K.“) bezodkladně po podání žádosti dle § 10 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“ nebo „zákon č. 300/2008 Sb.“). Žalobkyně požadovala, aby soud přikázal žalovanému do 3 dnů od právní moci rozsudku ukončit nezákonný zásah a pro případ, že zásah již netrvá, aby soud deklaroval, že nezaslání osobních přístupových údajů pověřené osoby, pana P. K., do

jeho datové schránky bezodkladně po žádosti oprávněné osoby, bylo nezákonným zásahem.

II. Žaloba

2. Žalobkyně v podané žalobě tvrdila, že dne 10. 7. 2018 prostřednictvím svého statutárního orgánu, pana D. H., požádala žalovaného o zřízení přístupu k datové schránce žalobkyně ve prospěch pověřené osoby P. K. Do dne podání žaloby nebyly pověřené osobě osobní přístupové údaje k datové schránce žalobkyně doručeny, čímž podle názoru žalobkyně došlo k porušení § 10 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb.
3. Žalobkyně upozornila, že zatímco v ostatních případech žalovaný zasílá přístupové údaje pověřeným osobám bezodkladně, žalobkyně čeká na doručení přístupových údajů její pověřené osobě již přes měsíc, v čemž žalobkyně sledává postup v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu, resp. porušení zákazu diskriminace, principu rovnosti, jakož i porušení legitimního očekávání. V důsledku nezákonného postupu tak došlo k situaci, kdy žalobkyně nemůže řádně vykonávat svou činnost způsobem, jakým zamýšlí, tedy při své činnosti používat pověřenou osobu, pana P. K., ke správě své datové schránky, čímž vedle administrativních komplikací rovněž vznikají žalobkyni nedůvodně další náklady kvůli doručování atp. Žalobkyně tedy nemůže bezodkladně po podání žádosti o zaslání přístupových údajů pověřené osobě tuto využívat ke komunikaci s orgány veřejné moci a soukromými subjekty prostřednictvím informačního systému datových schránek, není jí tedy umožněno efektivně využívat informačního systému datových schránek prostřednictvím pověřených osob a pečlivého nastavení jejich oprávnění. Žalobkyně odkázala na rozsudek NSS, č. j. 6 Ans 1/2013 – 66, a uvedla, že je krácena na svém veřejném subjektivním právu určit pověřenou osobu a tuto při správě své datové schránky používat bezodkladně po podání žádosti ve smyslu § 10 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb.
4. Žalobkyně vyslovila domněnku, že nezaslání přístupových údajů P. K. je ze strany žalovaného účelové, neboť žalobkyně a P. K. jakožto předseda představenstva Motoristické vzájemné pojišťovny, družstvo jsou žalovanému patrně známi z úřední činnosti, když tyto subjekty poskytují se značnou úspěšností obhajobu osobám obviněným z dopravních přestupků, což může žalovanému jakožto státnímu orgánu být nesympatické.
5. V závěru žalobkyně nesouhlasila se zveřejňováním osobních údajů žalobkyně a jejího právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhla naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Na svou obranu uvedl, že dne 10. 7. 2018 v nastavení datové schránky přidala oprávněná osoba prostřednictvím statutárního orgánu žalobkyně dalšího uživatele datové schránky v roli pověřené osoby ve smyslu § 8 odst. 6 zákona č. 300/2008 Sb., ke které vyplnila tyto údaje: P. K., datum narození xxx, bytem xxx. Přístupové údaje v režimu do vlastních rukou výhradně pouze adresáta pak byly ze strany žalovaného zaslány neprodleně po zřízení uživatelského účtu pověřené osobě na adresu pobytu, kterou o této osobě statutární orgán žalobkyně vyplnil.
7. Žalovaný konstatoval, že předmětná zásilka s podacím číslem RT1417781544F byla správcem informačního systému datových schránek (dále jen „ISDS“) řádně vypravena a odeslána, avšak následně se vrátila odesílateli (žalovanému) s vyznačením důvodu, že „na uvedené adrese sídlí místní úřad a adresát nemá na uvedené adrese domovní schránku“,

tudíž nemohou být splněny podmínky pro doručování v daném režimu (zanechána výzva s poučením a zásilka uložena na místní poště k vyzvednutí).

8. Žalovaný upozornil, že do datové schránky žalobkyně má aktuálně přístup několik uživatelů, mimo jiné i statutární orgán, který se do datové pravidelně přihlašuje, což vyplývá z žalobkyní přiloženého důkazního materiálu. Není tedy ani pravdou, že by vinou žalovaného byl „paralyzován“ přístup do datové schránky žalobkyně. Statutární orgán žalobkyně měl možnost uvést takovou adresu pobytu, na které se pan P. K. skutečně zdržuje a kde by byly zásilky doručitelné. O praktických důsledcích při vyplňování adresy pobytu byla žalobkyně v uživatelském prostředí ISDS ostatně několikrát informována.
9. Žalovaný shrnul, že jeho postup při zpřístupnění datové schránky panu P. K., jako pověřené osobě, byl zcela v souladu se zákonem č. 300/2008 Sb. a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Další vyjádření účastníků

10. V replice ze dne 16. 11. 2018 žalobkyně poukázala na rozsudek ze dne 12. 7. 2018, č. j. 2 As 93/2016 – 138, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k názoru, který podporuje důvodnost žaloby. Žalobkyně nespornuje, že do její datové schránky má přístup statutární orgán a posléze i jiná pověřená osoba, kterou žalobkyně musela jmenovat proto, že panu P. K. dodnes nebyly zaslány přístupové údaje. Do doby jmenování jiné pověřené osoby žalobkyně nemohla přistupovat ke své datové schránce jinak, než prostřednictvím svého jednatele, byť má veřejné subjektivní právo na to, aby mohla k datové schránce přistupovat i prostřednictvím pověřené osoby, pokud ji k tomu určí. Jednatel žalobkyně přitom nemá čas a ani odborné znalosti k tomu, aby zpracovával datovou schránku žalobkyně.
11. Žalobkyně zamýšlela určit jako pověřenou osobu pana P. K., neboť se jedná o přítele jednatele žalobkyně, a panuje tedy mezi nimi hluboký vztah důvěry. Pan P. K. je dále odborníkem na správní právo a má značnou praxi v oblasti dopravních přestupků, což je oblast, které se věnuje i žalobkyně. Posléze určené jiné pověřené osoby ani zdaleka nemají takové odborné znalosti jako pan P. K. a jednatel žalobkyně jim ani nedůvěřuje tak, jako svému příteli.
12. Žalobkyně dále zastává názor, že její jednatel při vytváření pověřené osoby P. K. nijak nepochybil, když v souladu s požadavky příslušného elektronického formuláře vyplnil adresu trvalého pobytu pana P. K.. Pan P. K. se v předmětné i současné době nachází v zahraničí (xxx), a proto ani nemá žádnou adresu bydliště nebo adresu pro doručování v ČR, na které by si mohl převzít zásilku určenou do vlastních rukou výhradně jen adresáta. Formulář žalovaného pak neumožňoval vyplnit údaj upozorňující na skutečnost, že pan P. K. je držitelem datové schránky. Žalobkyně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 5/2017 – 22 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. 21 Cdo 3489/2012, dále uvedla, že je úřední povinností správního orgánu zjišťovat, zda má adresát písemnosti zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku a v kladném případě mu písemnosti do ní doručovat. Žalovaný tak měl zákonnou povinnost doručovat přístupové údaje právě do datové schránky pana P. K.
13. Žalovaný v duplice ze dne 11. 12. 2018 uvedl, že zopakoval, že odpovědnost za uvedení adresy pro doručení přístupových údajů, na které se adresát fakticky nezdržuje, leží na žalobkyni.

14. Žalovaný dále zdůraznil, že pokud povaha dokumentu doručování prostřednictvím datové schránky dle § 17 zákona č. 300/2008 Sb. neumožňuje, způsob doručování s upřednostněním datové schránky pak podle tohoto zákona nelze vynucovat. Při posuzování povahy dokumentu je nutno zkoumat aspekty, které mohou odůvodňovat nezpůsobilost doručení dokumentu prostřednictvím datové schránky a které se odvíjejí od konkrétního druhu dokumentu (resp. úkonu v něm obsaženém). Povahu dokumentu může determinovat rovněž jeho obsah; a ten je podle názoru žalovaného v předmětném případě klíčovou determinantou. Přístupové údaje jsou nástrojem umožňujícím přístup do datové schránky a využití funkcionalit datové schránky. Jsou spjaty s konkrétním uživatelem datové schránky; je třeba s nimi nakládat tak, aby nemohlo dojít k jejich zneužití. Způsob doručení přístupových údajů jejich oprávněným držitelům tedy musí zajistit, aby se s nimi nemohla seznámit jiná osoba než oprávněný držitel. Při doručení přístupových údajů prostřednictvím datové schránky není přístup do datové schránky omezen toliko na subjekt, jemuž je datová schránka zřízena. Důvěrný obsah dokumentu obsahujícího přístupové údaje činí takovýto dokument svou povahou nezpůsobilý k doručení prostřednictvím datové schránky.
15. Žalobkyně v triplice ze dne 14. 2. 2019 zopakovala, že v předmětném formuláři nebylo možné vyplnit údaj o tom, že pověřená osoba má zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku ani nebylo možné nechat adresu trvalého bydliště nevyplněnou. Žalobkyně však především legitimně předpokládala, a to i s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 5/2017 – 22, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 As 96/2016 – 33 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013 – 28, že žalovaný bude postupovat v souladu s § 17 odst. 1 zák. č. 300/2008 Sb., tedy že bude přihlašovací údaje doručovat do datové schránky pana P. K.. Adresát nemá povinnost orgán veřejné moci na existenci datové schránky upozorňovat či jej o doručování do datové schránky žádat, ani nemá povinnost kontrolovat poštu na adrese trvalého pobytu (adrese pro doručování), neboť je oprávněn spoléhat, že orgány veřejné moci v souladu se zákonem budou veškeré písemnosti doručovat do datové schránky. Úvaha žalovaného, že doručování přístupových údajů do datové schránky není dostatečně bezpečné, je tedy výše uvedenou judikaturou a poukazem na důvodovou zprávu k zákonu č. 300/2008 Sb. vyvrácena.

V. Jednání

16. K jednání konanému dne 16. 10. 2019 se žalobkyně ani její právní zástupce bez omluvy nedostavili, ačkoli byli soudem řádně předvoláni; soud proto věc projednal a rozhodl v jejich nepřítomnosti (§49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)). Žalovaný při jednání ve věci setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na obsah svých písemných podání. Závěrem navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
17. Návrhy na provedení důkazů označené žalobkyní v písemných podáních (printscreen seznam uživatelů z informačního systému datových schránek a cestovní pas P. K.) městský soud pro nadbytečnost zamítl, neboť žalovaný skutečnosti prokazované citovanými důkazními návrhy nespороval.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal postup žalovaného z hlediska žalobkyní tvrzených skutkových okolností a odpovídající právní úpravy a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Základní právní rámec řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je dán § 82 s. ř. s., podle něhož platí: *Každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
20. Mezi účastníky řízení není sporné a z podkladů správního řízení vyplývá, že dne 10. 7. 2018 v nastavení datové schránky přidala žalobkyně prostřednictvím svého statutárního orgánu, pana žalobkyně D. H., dalšího uživatele datové schránky žalobkyně v roli pověřené osoby ve smyslu § 8 odst. 6 zákona č. 300/2008 Sb., ke které vyplnila následující údaje: P. K., datum narození xxx, bytem xxx. Přístupové údaje v režimu do vlastních rukou výhradně pouze adresáta pak byly ze strany žalovaného bez zbytečného odkladu zaslány pověřené osobě na adresu pobytu, kterou o této osobě vyplnil statutární orgán žalobkyně. Předmětná zásilka s podacím číslem RT1417781544F byla správcem ISDS řádně vypravena a odeslána, avšak následně se žalovanému vrátila s vyznačením důvodu, že „na uvedené adrese sídlí místní úřad a adresát nemá na uvedené adrese domovní schránku“. Pan P. K. měl k okamžiku vypravení doručované písemnosti zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku. Pan P. K. se v předmětné i současné době nachází v zahraničí (xxx).
21. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 Afs 217/2017 – 34, a tam citovaná judikatura) je namístě ochranu v procesním režimu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka).
22. Podstatou předmětného sporu je otázka, zda nezaslání osobních přístupových údajů pověřené osoby, pana P. K., do jeho zřízené a zpřístupněné datové schránky bezodkladně po žádosti oprávněné osoby, je zásahem do práv žalobkyně a zda jde o zásah nezákonný. Městský soud se předně zabýval tím, zda žalovaný nepostupoval správným způsobem, pokud zaslal přístupové údaje nikoliv elektronicky do datové schránky pověřené osoby, ale v listinné podobě na adresu jejího trvalého pobytu.
23. Podle § 10 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. „*ministerstvo zašle do vlastních rukou přístupové údaje k datové schránce osobě uvedené v § 8 odst. 1 až 4 bezodkladně po zřízení datové schránky*“. Obdobně pak podle § 10 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb. „*na žádost osoby uvedené v § 8 odst. 1 až 4 nebo administrátora zašle ministerstvo přístupové údaje k datové schránce pověřené osobě do vlastních rukou*“. Systém datových zpráv tedy umožňuje zasílání zpráv do vlastních rukou. Plyne to již ze samotného zákona č. 300/2008 Sb., například z ustanovení § 19 odst. 2, které stanoví, že „*je-li dokument nebo úkon určen do vlastních rukou adresáta, vyznačí tuto skutečnost odesílatel v datové zprávě*“.

24. Podle § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. platí, že „umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravující způsob doručení se nepoužijí.“ Toto ustanovení stanoví mj. podmínku k užití systému datových schránek, a to „umožňuje-li to povaha dokumentu“.
25. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2019, č. j. 8 As 57/2019-57 „je nutné posoudit, zda specifika zprávy obsahující přístupové údaje jsou natolik podstatná, aby bylo možno skrz „povahu dokumentu“ prolomit výslovně vyjádřenou vůli zákonodárce stanovenou v § 10 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. a doručovat přístupové údaje nikoliv zákonem předvídaným způsobem „do vlastních rukou“ a zároveň prolomit základní myšlenku datových schránek, a to očekávání uživatelů datových schránek, že zprávy budou v naprosté většině případů doručovány právě prostřednictvím datových schránek.“ Nejvyšší správní soud k takovému postupu neshledal dostatek důvodů. Uvedl, že doručování přístupových údajů do datové schránky přichází v úvahu pouze vůči konkrétním jednoznačně identifikovatelným fyzickým osobám (§ 8 odst. 1, 2 a 4 zákona č. 300/2008 Sb.). Primárně oprávněné osoby pak mohou pověřit přístupem do datové schránky i další osoby (§ 8 odst. 6 zákona č. 300/2008 Sb.). Podle § 9 odst. 2 zákona č. 300/2008 Sb. „osoba oprávněná k přístupu do datové schránky je povinná zacházet s přístupovými údaji tak, aby nemohlo dojít k jejich zneužití“.
26. Podle citovaného rozsudku „důvodová zpráva rovněž potvrzuje záměr historického zákonodárce doručovat přístupové údaje „do vlastních rukou“ tak, jak je tento pojem užíván standardně“. Důvodová zpráva (sněmovní tisk č. 445, V. volební období Poslanecké sněmovny) totiž výslovně uváděla: „V případě, že o získání přístupových údajů k datové schránce právnické osoby žádá jménem právnické osoby fyzická osoba, a zároveň již má tato fyzická osoba zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku fyzické osoby, orgán veřejné moci zašle přístupové údaje do datové schránky této fyzické osoby.“ Pokud jde o riziko, že by se k přístupovým údajům dostala jiná osoba než ta, již mají být přístupové údaje doručeny, pak jej Nejvyšší správní soud považuje za velmi nízké a v mnoha ohledech srovnatelné s doručováním, které zvolil bez zákonné opory žalovaný. „I pokud by primárně oprávněná osoba pověřila jinou osobu k přístupu do své datové schránky dle § 8 odst. 6 zákona č. 300/2008 Sb. včetně oprávnění k přístupu k dokumentům určeným do vlastních rukou adresáta“, je Nejvyšší správní soud přesvědčen, „že riziko zneužití je značně nízké.“ Na základě zjištění o případném zneužití by navíc „primárně oprávněná osoba mohla okamžitě požádat o zneplatnění přístupových údajů (§ 12 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb.). Zneplatnění přístupových údajů je provedeno neprodleně po oznámení oprávněné osoby. Určité časové období, ve kterém by bylo možno zneužít přístupové údaje, tu sice existuje, Nejvyšší správní soud je však názoru, že tato možnost je natolik výjimečná, že neodůvodňuje prolomení výslovné zákonné úpravy způsobu doručování.“ Podle Nejvyššího správního soudu rovněž „nelze přehlédnout, že i žalovaným zvolený způsob doručování, snad kromě samotného okamžiku doručení, skýtá obdobná rizika ... Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že zákon o elektronických úkonech nevyžaduje doručení přístupových údajů výlučně a pouze primárně pověřené osobě, ale postačuje doručení „do vlastních rukou“ tak, jak jej definuje zákon o elektronických úkonech, případně správní řád ... Nejvyšší správní soud pro přehlednost uvádí, že ze shora citovaných

ustanovení zákona o elektronických úkonech je zřejmé, že výše uvedené závěry o doručování přístupových údajů do vlastních rukou primárně oprávněných osob se vztahují i na případy, ve kterých budou doručovány přístupové údaje do datové schránky pro pověřené osoby, které samy mají datovou schránku (viz shora citovaný § 10 odst. 3 zákona o elektronických úkonech, který hovoří o doručování přístupových údajů pro tyto osoby také do vlastních rukou). I těm mají být doručovány přístupové údaje do jejich datové schránky, a to opět do vlastních rukou.“

27. Pohledem judikatorních podmínek nezákonného zásahu (rozsudek NSS sp. zn. 2Aps 1/2005) lze konstatovat, že nezaslání osobních přístupových údajů pověřené osoby do její zřízené a zpřístupněné datové schránky bezodkladně po žádosti žalobkyně dle § 10 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb. je postupem správního orgánu, který není rozhodnutím, může proto být zásahem, a to i zásahem nezákonným, což naplňuje podmínky 2., 3., 4. z podmínek vymezených v bodě 21 tohoto rozsudku. Zbývají tak podmínky 1. a 5., tedy že tímto zásahem musí být žalobkyně přímo zkrácena na svých právech a že zásah byl zaměřen přímo vůči ní nebo v jeho důsledku bylo proti ní přímo zasazeno. Tvrzení a prokázání naplnění těchto pojmových znaků je ve smyslu základních zásad soudního řízení správního záležitostí žalobkyně.
28. V rozsudku ze dne 12. 7. 2018, č. j. 2 As 93/2016 – 138, na který odkazuje též žalobkyně, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „Orgány veřejné moci jsou povinny doručovat těm osobám a takovými způsoby, jak to stanoví zákon. Nesprávný postup správního orgánu při doručování písemností dle § 19 odst. 4 správního řádu (doručování poštou namísto e-mailem) tedy může být podle okolností nezákonným zásahem dle § 82 s. ř. s. Jakkoli půjde o situace spíše v reálném životě ojedinělé, může nesprávné doručování pro toho, komu bylo doručováno, představovat nadměrnou administrativní zátěž, kterou není povinen snášet. Taková zátěž pak může zcela výjimečně vést i ke vzniku materiální újmy, například proto, že ten, komu bylo nesprávně doručováno, vynaloží v souvislosti s doručováním prostředky, které by jinak nevynaložil.“
29. Žalobkyně se nemůže úspěšně domáhat ochrany zásahovou žalobou vždy tam, kde jde o jakýkoliv akt v rozporu s právem a jen proto, že není rozhodnutím, neboť klíčovým rozlišovacím kritériem má být to, zda jde o úkon správního orgánu zasahující do sféry práv a povinností jednotlivce.
30. Nezaslání osobních přístupových údajů pověřené osoby, pana P. K., do jeho zřízené a zpřístupněné datové schránky bezodkladně po žádosti žalobkyně takovou podmínku přímého zkrácení na právech žalobkyně nesplňuje. Skutečnosti, z nichž vyplývá, že je naplněna podmínka přímého zkrácení na právech žalobkyně, musí žalobkyně v žalobě dostatečně určitě tvrdit, přičemž důkazní břemeno vztahující se k tomuto tvrzení je na ní.
31. Žalobkyně v žalobě obecně konstatovala, že v důsledku nezákonného postupu žalovaného došlo u ní k situaci, kdy nemůže řádně vykonávat svou činnost způsobem, jakým zamýšlí, tedy při své činnosti používat pověřenou osobu, pana P. K., ke správě své datové schránky, čímž jí vedle administrativních komplikací rovněž vznikají nedůvodně další náklady kvůli doručování, aniž by však blíže specifikovala, v čem konkrétně „administrativní komplikace“ spatřuje a jaké „náklady kvůli doručování“ jí vznikly. Ke svým kusým sporným tvrzením pak žalobkyně nenabídla jediný relevantní důkaz, pročez její tvrzení tak zůstala v rovině nepodložených úvah. Žalobkyně taktéž neprokázala, že jednatel žalobkyně nemá čas a ani odborné znalosti k tomu, aby zpracovával datovou schránku žalobkyně, že pověřená osoba P. K. má značnou praxi v oblasti dopravních přestupků,

kteřé se věnuje i žalobkyně. K nařízenému jednání se řádně předvolaná žalobkyně ani její právní zástupce nedostavili, přestože byli obesláni v dostatečném časovém předstihu při vědomí toho, že v řízení na ochranu před nezákonným zásahem se de facto jedná o nalézací řízení, kdy soud musí vycházet z prokázaných tvrzení účastníků. Žalobkyní vyslovená domněnka, že nezaslání přístupových údajů P. K. je ze strany žalovaného účelové, je pak zcela nepodloženou spekulací a soud se jí proto nezabýval. Soud rovněž nepřehlédl, že do datové schránky žalobkyně má přístup několik uživatelů, konkrétně statutární orgán žalobkyně, který se do datové schránky pravidelně přihlašuje, a dvě pověřené osoby, což je mezi účastníky nesporné a vyplývá to rovněž z žalobkyní předloženého důkazního materiálu. K omezení dispozice žalobkyně s datovou schránkou tedy fakticky nedochází.

32. Nad rámec odůvodnění soud konstatuje, že žalobkyně a její právní zástupce v žalobě i v navazujících podáních nesouhlasili se zveřejněním rozsudku s jejich neanonymizovanými osobními údaji. Tato námitka se však netýká projednávané věci a měla by být adresována správě soudu, soud se jí proto blíže nezabýval.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Na základě shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. zamítl.

Výrok II. o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl procesně úspěšný, účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. října 2019

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu